

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

M. S., narozený X,
bytem X
zastoupený advokátkou JUDr. Bc. Marcelou Oškrdovou,
se sídlem Národní 416/37, Praha 2

proti
žalovanému

Ministerstvo vnitra
se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 12. 2020, č. j. MV-143474-7/KM-2020,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 30. 12. 2020, č. j. MV-143474-7/KM-2020, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupkyně žalobce JUDr. Bc. Marcely Oškrdové, advokátky.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce podal dne 14. 8. 2020 u Policie ČR, Národní centrály proti organizovanému zločinu služby kriminální policie a vyšetřování (dále jen „povinný subjekt“), žádost o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, kterou požadoval poskytnutí kopií čtyř písemností z jím vedených spisů, které identifikoval číslem jednacími: 1) V2/2016-NCOZ/V4, 2) D37/11/2016-NCOZ/V4, 3) D37-12/2016-NCOZ/V4 a D37-13/2016-NCOZ/V4.
2. Povinný subjekt tuto žádost o informace dvakrát odmítl, a to rozhodnutími ze dne 31. 8. 2020 a 7. 10. 2020. Tato rozhodnutí byla žalovaným opakovaně zrušena rozhodnutími ze dne 22. 9. 2020 a 4. 11. 2020.
3. Rozhodnutím ze dne 19. 11. 2020, č. j. NCOZ-8019-11/ČJ-2020-4100PI, povinný subjekt tuto žádost opětovně odmítl, a to podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím z důvodu výluky z práva na informace podle § 7 téhož zákona, spočívající v ochraně utajovaných informací. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že požadované dokumenty obsahují informace, jejichž povaha vyžaduje jejich utajení ve smyslu zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a bezpečnostní způsobilosti (dále jen „zákon o ochraně utajovaných informací“); přičemž uvedené dokumenty byly označeny stupněm utajení V („vyhrazené“) - to v případě dokumentu uvedeného pod bodem 1, či D („důvěrné“) - to v případě ostatních požadovaných dokumentů. Informace uvedené v požadovaných dokumentech přitom spadají pod přílohu č. 1 bod 7 a 14 nařízení vlády č. 522/2005 Sb., kterým se stanoví seznam utajovaných informací, což znamená, že obsahují v prvním případě politické, bezpečnostní a ekonomické informace z oblasti mezinárodních vztahů a v druhém případě výsledky použití operativně pátracích prostředků a podpůrných operativně pátracích prostředků. V případě dokumentu uvedeného pod bodem 1 by jeho poskytnutím mohla České republice vzniknout přinejmenším prostá újma; dílčí dokumenty obsahují konkrétní způsoby páchání organizovaného zločinu na území České republiky; při poskytnutí by mohlo dojít k maření dlouhodobé pátrací činnosti příslušníků NCOZ. V případě zbývajících dokumentů by jejich poskytnutí mohla České republice rovněž vzniknout přinejmenším prostá újma, a to z důvodu, že obsah uvedených dokumentů je zaměřen na popis působení a způsob páchání organizovaného zločinu v České republice.
4. Žalobce uvedené rozhodnutí napadl odvoláním, které žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 12. 2020, č. j. MV-143474-7/KM-2020, zamítl. Žalovaný se plně ztotožnil s důvody, na nichž je založeno prvostupňové rozhodnutí.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

5. Žalobce v podané žalobě především namítá, že povinný subjekt, potažmo žalovaný, použili v odůvodnění pouze obecné formulace, které nesplňují podmínku dostatečně konkrétního a přezkoumatelného zdůvodnění splnění materiálních podmínek utajení informací.
6. K tomu žalobce dále uvádí, že informace není utajovanou informací pouze proto, že je tak formálně označena, ale musí splňovat i materiální podmínky, které jsou uvedeny ve zvýrazněné pasáži výše citovaného ust. § 2 písm. a) zákona č. 412/2005 Sb. Podle tohoto ustanovení se rovněž musí jednat o informaci uvedenou v seznamu utajovaných informací.
7. Pokud jsou dokumenty požadované žadatelem jako informace pouze formálně označeny stupněm utajení „Vyhrazené“ nebo „Důvěrné“, ale přitom materiální podmínky tohoto stupně utajení nesplňují, nejedná se o informace utajované v souladu s právními předpisy, které by bylo možno neposkytnout s odkazem na ust. § 7 zákona o svobodném přístupu k informacím. Pokud povinný podle tohoto ustanovení postupuje, nemůže to odůvodnit pouhým odkazem na formální označení požadovaných informací jako utajené, ale musí v odůvodnění rozhodnutí dostatečně konkrétně a přezkoumatelně uvést, proč jsou splněny materiální podmínky utajení informací. Tuto podmínku dle žalobce žalovaný nesplnil, přičemž pokud by postačoval odkaz na to, že informace jsou formálně označeny jako utajené bez toho, že by bylo třeba uvést materiální důvody utajení dostatečně konkrétně a přezkoumatelně, neexistovala by žádná veřejná kontrola nad činností orgánů veřejné moci, jejímž jedním z nástrojů je i žádost o informace podle zákona č. 106/1999 Sb.
8. Žalobce tedy namítá, že v rozhodnutí povinného subjektu, resp. v rozhodnutí žalovaného, chybí dostatečně přezkoumatelné úvahy k odůvodnění naplnění materiálních podmínek pro utajení požadovaných informací. Rozhodnutí jsou proto nepřezkoumatelná.
9. Je sice pravdou, že povinný subjekt odkazuje na přílohu č. 1 bod 7 a bod 14 nařízení vlády č. 522/2005 Sb. podle kterého by požadované dokumenty měly obsahovat utajované informace politické, bezpečnostní a ekonomické informace z oblasti mezinárodních vztahů a zároveň by mělo jít o výsledky použití operativně pátracích prostředků a podpůrně operativně pátracích prostředků. Podle žalobce jsou ovšem tyto odkazy nedostatečné, neboť rozhodnutí povinného subjektu neobsahuje žádné materiální skutečnosti, které by odůvodňovaly zařazení povinných informací pod tuto položku seznamu utajovaných informací.
10. Žalobce dále poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 8/2010 z 24. 3. 2010, kde tento soud zkonstatoval, že pokud je výsledkem správního rozhodnutí odepření informace dle § 7 zákona o svobodném přístupu k informacím, musí z něho být zřejmé, že předmět žádosti svým obsahem fakticky odpovídá dané položce nařízení vlády a v čem spočívá riziko ohrožení zájmů státu. Je třeba, aby z odůvodnění rozhodnutí, byť i jen v obecné rovině, vyplývalo, že informace je utajena v souladu se zákonem, nejde o svévolné utajení skutečností, které zákonné podmínky utajení nenaplnují.
11. Dále žalobce upozorňuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 As 58/2016 (ze dne 11. 1. 2017), a sp. zn. 3 As 38/2018 (ze dne 31. 10. 2018), která se rovněž dotýkají problematiky nezbytnosti uvedení dostatečně konkrétních důvodů pro odmítnutí žádosti o informace, a to ve vztahu k utajovaným informacím.

12. Podle názoru žalobce povinný subjekt formálním utajením požadovaných informací zneužívá ust. § 11 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., které ovšem v závěru obsahuje pasáž *Ustanovení zvláštních zákonů o poskytování informací v uvedených oblastech tím nejsou dotčena*. Pokud by výrok napadeného rozhodnutí odpovídal jeho údajným materiálním důvodům, spadajícím pod ust. § 11 odst. 4 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, měl by povinný možnost domáhat se přístupu k požadovaným informacím podle „zvláštních zákonů“, v tomto případě podle § 65 odst. 1 a 2 trestního řádu. Z odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu totiž plyne, že požadované informace pocházejí z konkrétních probíhajících trestních řízení a jsou tedy obsaženy i v konkrétních trestních spisech. Tuto možnost však nemá a takovéto formální odůvodnění tedy neodpovídá realitě. Tuto námitku uplatňuje žalobce i nyní, přičemž současně namítá, že žalovaný dříve jeho námitku nijak nevypořádal.
13. Žalobce má za to, že v posuzovaném případě je zapotřebí jako výkladové vodítko užít Úmluvu Rady Evropy o přístupu k úředním dokumentům ze dne 18. 6.2009 (dále jen „Úmluva“), a to zejména čl. 3 odst. 2 Úmluvy, který stanoví: *Přístup k informacím, obsaženým v úředním dokumentu, může být odmítnut, pokud by zpřístupnění takové informace poškodilo nebo by mohlo pravděpodobně poškodit některý ze zájmů uvedených v odst. 1, pokud ovšem v otázce zpřístupnění nepřevažuje veřejný zájem*. Je tedy zřejmé, že pokud vyzrazení utajované informace se stupněm „vyhrazené“ může být pouze nevýhodné, nedosahuje to intenzity citovaného článku Úmluvy, který po odepření informací požaduje, aby jejich vyzrazení poškozovalo nebo pravděpodobně mohlo poškodit nějaký chráněný zájem. Napadené rozhodnutí, ani rozhodnutí povinného subjektu dále neobsahují žádné úvahy o tom, že by v případě poskytnutí požadovaných informací žadateli bylo vůbec pravděpodobné poškození některých z chráněných zájmů, vlastně neobsahují žádné zdůvodnění či úvahy ve vztahu k otázce veřejného zájmu.
14. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah spisů žalovaného a povinného subjektu a odůvodnění předmětných rozhodnutí.
15. Konkrétně uvedl, že nesouhlasí tím, že povinný subjekt, resp. žalovaný, použil v odůvodnění pouze obecné formulace, které nesplňují podmínku dostatečně konkrétního a přezkoumatelného zdůvodnění splnění materiálních podmínek utajení informací. V odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu, stejně jako v odůvodnění rozhodnutí žalovaného, jsou jasným a přezkoumatelným způsobem popsány důvody odmítnutí žádosti, včetně toho, na základě jakých ustanovení právních předpisů a z jakých důvodů naplňují požadované informace parametry nutného utajení. Kromě konkrétních odkazů na příslušná ustanovení právních předpisů (nařízení vlády č. 522/2005 Sb. a zákon č. 412/2005 Sb.), jsou v obecné rovině uvedeny rovněž důvody, pro které požadované informace vyžadují utajení.
16. Z obsahu předmětných rozhodnutí je podle žalovaného zřejmé, v čem konkrétně spočívá riziko ohrožení chráněných zájmů státu ve smyslu ust. § 3 zák. č. 412/2006 Sb. Pokud by povinný subjekt, případně žalovaný, charakterizoval obsah požadovaných dokumentů i důvody utajení předmětných dokumentů podrobněji, mohlo by dojít k naplnění škodlivého následku, resp. porušení chráněného zájmu, stejně jako k dotčení trestně právní odpovědnosti povinného subjektu ve smyslu naplnění skutkové podstaty trestného činu dle ust. § 317 trestního zákoníku „ohrožení utajované informace“.

17. Skutečnost, že odůvodnění, ze kterého má vyplývat, že je informace utajení v souladu se zákonem, má být formulováno pouze v obecné rovině, vyplývá např. z odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 8/2010 ze dne 24. 3. 2010.
18. Žalovaný dále uvádí, že nelze souhlasit s námitkou žalobce, že je v posuzovaném případě zapotřebí jako výkladové vodítko užít Úmluvu Rady Evropy o přístupu k úředním dokumentům ze dne 18. 6. 2009. Důvodem je ta skutečnost, že zmíněná Úmluva doposud nenabyla platnosti, neboť do současné doby nebyla schválena dostatečným počtem států Evropské unie. Rovněž tak Česká republika nepřistoupila k její ratifikaci.
19. V souvislosti s odkazem žalobce na práva garantovaná Listinou základních práv a svobod a rovněž i v současné době neplatnou Úmluvou Rady Evropy o přístupu k úředním dokumentům, žalovaný uvádí, že nikoli každé omezení práva jednotlivce je protiústavní.
- 20.

III.

Posouzení žaloby

21. Městský soud v Praze dospěl po přezkoumání věci k závěru, že žaloba je důvodná.
22. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobce podal dne 14. 8. 2020 u Policie ČR, Národní centrály proti organizovanému zločinu služby kriminální policie a vyšetřování, žádost o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů. Předmětem žádosti bylo poskytnutí čtyř písemností povinného subjektu, označených jako č. j. V2/2016-NCOZ/V4, č. j. D37/11/2016-NCOZ/V4, č. j. D37-12/2016-NCOZ/V4 a č. j. D37-13/2016-NCOZ/V4.
23. Tuto žádost povinný subjekt rozhodnutím ze dne 31. 8. 2020, resp. ze dne 7. 10. 2020, odmítl. Tato jeho rozhodnutí žalovaný jako nadřízený orgán zrušil dne 22. 9. 2020, resp. dne 4. 11. 2020, a vrátil mu věc k dalšímu řízení.
24. Povinný subjekt následně vydal dne 19. 11. 2020 další rozhodnutí o odmítnutí žádosti, v němž dospěl k závěru, že všechny požadované písemnosti obsahují informace utajované podél zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů.
25. Konkrétně povinný subjekt uvedl, že poskytnutím kopie dokumentu evidovaného pod č. j. V2/2016- NCOZ/V/4 by mohla České republice vzniknout přinejmenším prostá újma. Věc byla posouzena podle zákona č. 412/2005 Sb. a stupeň utajení „vyhrazené“, byl stanoven v souladu s § 3 odst. 4 písm. d) a f) téhož zákona. Jedná se o celý soubor pořadových čísel, jejichž obsahem jsou informace, jejichž vyzrazení by mohlo poškodit nebo ohrozit zájmy České republiky. V případě, kdy by došlo k prozrazení informací, které obsahují takto utajované dokumenty, pak by mohlo dojít k maření dlouhodobé operativně pátrací činnosti příslušníků NCOZ a následně i samotnému ohrožení jejich bezpečnosti. U dokumentů evidovaných pod č. j. D37-11/2016-NCOZ/V4, D37-12/2016-NCOZ/V4, D37-13/2016-NCOZ/V4 by jejich poskytnutím mohla České republice vzniknout v nejmenší míře újma prostá. Věc byla posouzena podle zákona č. 412/2005 Sb. a stupeň utajení „důvěrné“ byl stanoven v souladu s § 3 odst. 4 písm. f) cit. zákona. Dokument D37-11/2016-NCOZ/V4 je průvodní zprávou k dokumentu evidovanému pod č. j. D37-12/2016-NCOZ/V4. Posledně zmíněný dokument je dokumentem rozhodným, jehož obsahem jsou informace, jejichž vyzrazením by mohlo dojít k poškození nebo

ohrožení zájmů České republiky. Obsah dokumentu je zaměřen na popis působení a způsob páchání organizovaného zločinu na území České republiky. Dokument D37-13/2016-NCOZ/V4 je doplnění informace k dokumentu D37-12/2016-NCOZ/V4. Tyto dokumenty na sebe přímo navazují a svým obsahem tvoří soubor závažných informací, v případě poskytnutí informace o obsahu, byť i jen jednoho z nich, by došlo k vyzrazení utajované informace rozhodného dokumentu evidovaného pod č. j. D37-12/2016-NCOZ/V4. Prozrazení takto utajovaných informací by v samém důsledku znamenalo maření, ztížení nebo narušení připravovaného i probíhajícího trestního řízení té nejzávažnější organizované trestné činnosti.

26. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím, v němž se ztotožnil s argumentací povinného subjektu. Konstatoval, že rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace obsahuje veškeré náležitosti stanovené zákonem č. 500/2004 Sb., včetně dostatečného odůvodnění zvoleného postupu. Prokazatelným a přezkoumatelným způsobem popisuje důvody odmítnutí žádosti včetně toho, na základě jakých ustanovení právních předpisů a z jakých důvodů naplňují požadované informace parametry předpokládaného utajení. Kromě konkrétních odkazů na konkrétní ustanovení příslušných předpisů (nařízení vlády č. 522/2005 Sb. a zákon č. 412/2005) uvádí v obecné rovině rovněž důvody, pro které požadované informace vyžadují utajení. Z odůvodnění je zřejmé, v čem konkrétně spočívá riziko ohrožení chráněných zájmů státu ve smyslu ustanovení § 3 zák. č. 412/2005 Sb. Požadované informace jsou utajeny v souladu se zákonem. Pokud by povinný subjekt charakterizoval obsah požadovaných dokumentů i důvody utajení předmětných dokumentů podrobněji, mohlo by dojít k naplnění škodlivého následku, stejně jako k dotčení trestně právní odpovědnosti povinného subjektu ve smyslu naplnění skutkové podstaty trestného činu dle ustanovení § 317 trestního zákoníku „ohrožení utajované informace“.
27. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
28. Především neshledal důvodnou námitku žaloby, jež napadenému rozhodnutí vytýkala, že v něm, jakož i v rozhodnutí povinného subjektu, chybí dostatečně přezkoumatelné úvahy k odůvodnění naplnění materiálních podmínek pro utajení požadovaných informací a rozhodnutí jsou proto nepřezkoumatelná.
29. Pokud jde o judikaturu, na kterou odkazuje žalobce, je třeba souhlasit s tím, že Nejvyšší správní soud obecně formuloval požadavek na to, aby v případě, kdy jsou informace odmítány s odkazem na ust. § 7 zákona o svobodném přístupu k informacím, bylo v rozhodnutí o odmítnutí žádosti přezkoumatelným způsobem vyloženo, zda konkrétní požadované informace odpovídají svou povahou utajovaným informacím.
30. Současně však nelze ztrácet ze zřetele skutečnost, že je-li důvodem pro odmítnutí informace právě skutečnost, že se jedná o informace utajované, nesmí být požadavek na tuto přezkoumatelná v rozporu se zájmem na jejich utajení. Argumentace použitá v rozhodnutí o odmítnutí žádosti tedy nesmí být konkrétní příliš, tedy zejména ne tak, aby jí došlo k vyzrazení jak samotné utajované informace, tak ani způsobu, jakým byla získána, případě důvodu, pro jaký se tak stalo. Adresát rozhodnutí tedy musí být srozuměn s tím, že obdrží pouze sdělení o tom, že se jedná o utajovanou informaci, případně doplněnou sdělením, jaké chráněné zájmy by jejím zveřejnění mohly být dotčeny či poškozeny.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

31. Soud má za to, že v projednávané věci jak povinný subjekt, tak žalovaný, právě takto postupovali a způsob, jakým byl odůvodněn závěr o odmítnutí žádosti, vyhovuje účelu a smyslu jak zákona o svobodném přístupu k informacím, tak i zákona č. 412/2005 Sb.
32. Tento závěr soud činí především na základě toho, že se s písemnostmi označenými jako č. j. D37/11/2016-NCOZ/V4 a č. j. D37-12/2016-NCOZ/V4 seznámil a dospěl k závěru, že jejich obsah v kontextu s obsahem písemností č. j. D37-13/2016-NCOZ/V4 a V2/2016-NCOZ/V4 posoudil povinný subjekt, resp. žalovaný přiměřeně a že jím uvedené důvody (citované v odstavci 25) jsou konkrétní a přezkoumatelné – v té míře, jaká odpovídá povaze tam obsažených informací.
33. Dále soud neshledal důvodnou námitku ohledně tvrzené rozpornosti napadeného rozhodnutí a jeho odůvodnění. Zde se soud ztotožnil s argumentací žalovaného v jeho vyjádření k žalobě, a konstatuje, že odkaz na právní normy, jak jej provedl povinný subjekt, neznamena vnitřní rozpornost: není sporu o tom, že požadované informace podléhaly režimu podle ust. § 7 zákona o svobodném přístupu k informacím, a že současně je nebylo možno poskytnout právě proto, že by jejich poskytnutí ohrozilo či zmařilo účel trestního řízení, zejména zajištění práva na spravedlivý proces.
34. Soud rovněž neakceptoval námitku spočívající v požadavku na použití Úmluvy Rady Evropy o přístupu k úředním dokumentům, neboť není prokázáno, že by tato úmluva byla pro Českou republiku závazná.
35. Městský soud však při přezkumu napadeného rozhodnutí musel vzít v úvahu skutečnost, která sice nastala až po vydání napadeného rozhodnutí, avšak mohla ovlivnit správnost úvah a závěrů povinného subjektu, resp. žalovaného.
36. Jak je uvedeno výše, žalobce žádal o poskytnutí čtyř písemností vzniklých z činnosti Národní centrály proti organizovanému zločinu služby kriminální policie a vyšetřování, tedy povinného subjektu.
37. Povinný subjekt svůj závěr o nutnosti odmítnout žádost žalobce o informace odůvodnil tím, že všechny čtyři písemnosti obsahují utajované informace, klasifikované jako Vyhrazené, resp. Důvěrné, a že (citováno) *tyto dokumenty na sebe přímo navazují a svým obsahem tvoří soubor závažných informací, v případě poskytnutí informace o obsahu, byť i jen jednoho z nich, by došlo k vyzrazení utajované informace rozhodného dokumentu evidovaného pod č. j. D37-12/2016-NCOZ/V4.*
38. Takový závěr vzhledem k obsahu jednotlivých písemností mohl obstát a rozhodnutí o odmítnutí žádosti jím bylo dostatečně odůvodněno s tím, že ani jednu z předmětných písemností nelze žalobci poskytnout.
39. V průběhu řízení před soudem však došlo ve věci k podstatné změně, neboť utajení písemností označených jako č. j. D37-13/2016-NCOZ/V4 a V2/2016-NCOZ/V4 bylo podle ust. § 22 odst. 4 zákona č. 412/2005 Sb. zrušeno.
40. Tyto dvě písemnosti tedy přestaly být součástí onoho *souboru závažných informací*, definovaného v napadeném rozhodnutí, a tento *soubor* tak přestal existovat. Byla-li tedy důvodem pro odmítnutí žádosti právě existence takového *souboru*, tedy skutečnost, že všechny čtyři listiny společně souvisejí, pak zánik tohoto souboru podstatně mění situaci.
41. Proto musel soud otevřít otázku, kterou žalobce položil v rámci své úvodní žalobní námítky, tedy zda existoval skutečný, věcný důvod pro to, aby všechny předmětné

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

písemnosti byly vedeny jako utajované. Jestliže totiž byly původně všechny tyto písemnosti vedeny v režimu utajení, a pak náhle je utajení dvou nich zrušeno – aniž by byly sděleny jakékoliv podstatné důvody pro takové opatření - vyvolává to pochybnosti o tom, zda tyto dvě písemnosti byly v režimu utajení z řádných a zákonných důvodů.

42. Byť tedy ke zrušení utajení písemností č. j. D37-13/2016-NCOZ/V4 a V2/2016-NCOZ/V4 došlo až poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, má přesto dopad do okamžiku rozhodování povinného subjektu, resp. žalovaného, protože zpochybňuje závěr obou orgánů o tom, že ani tyto písemnosti nebylo lze poskytnout právě z důvodu jejich souvislosti s oběma dalšími. Pokud by totiž bylo utajení písemností č. j. D37-13/2016-NCOZ/V4 a V2/2016-NCOZ/V4 zrušeno proto, že původně byly utajeny neoprávněně (jak předpokládá ust. § 22 odst. 4 zákona č. 412/2005 Sb.), pak to znamená, že celá argumentační konstrukce povinného subjektu, resp. žalovaného, ohledně existence *souboru závažných informací*, byla věcně nesprávná a rozhodnutí na ní založené bylo nezákonné.
43. Z těchto důvodů musel soud přisvědčit námitce žalobce, že informace není utajovanou pouze proto, že je tak formálně označena, ale že musí splňovat i materiální podmínky zákona č. 412/2005 Sb. V projednávané věci je pochybné, že ohledně všech utajovaných písemností tyto materiální podmínky splněny byly, a že tedy žalovaný rozhodl o zamítnutí žalobcova odvolání po právu.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

44. Městský soud v Praze proto po přezkoumání věci dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně, neboť je-li ze zjištěných skutečností nastalých po vydání napadeného rozhodnutí sporné, že alespoň část utajovaných písemností byla klasifikována jako tajné oprávněně, pak to způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.
45. Soud proto napadené rozhodnutí zrušil podle ust. § 78 odst. 1 soudního řádu správního a věc podle ust. § 78 odst. 4 soudního řádu správního vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
46. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci úspěch a jeho náklady řízení sestávají jednak ze zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby ve výši 3000 Kč a jednak z odměny advokátce za dva úkony právní služby po 3000 a ze související náhrady hotových výdajů po 300,- Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Náhradu v celkové výši 9800 Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Bc. Marcely Oškrdové, advokátky.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 6. června 2023

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.